

Kathryn Chetkovich

Khẩu Vị

Phỏng dịch: Nguyệt Trinh

Giới thiệu tác giả

Kathryn Chetkovic là tác giả của tập truyện ngắn Friendly Fire, được giải 1998 John Simmons Short Fiction Award và University of Iowa Press đã xuất bản. Cô hiện sinh sống tại Boulder Creek, California. Đoạn văn dưới đây là cảm nghĩ của cô về câu chuyện dưới đây

Tôi bắt đầu viết bản thảo câu chuyện này khoảng mười lăm năm về trước, lúc đang học lớp sáng tác. Khi có nhận thức rõ ràng về cách bình luận [về] thể chất và sự hình thành một tác phẩm tôi phải đương đầu với nhiều trở ngại khi thật sự đặt bút viết, vì mối nghi ngờ về kỹ thuật [viết] của mình trong thời gian này đã hiện ra rõ nét. Bằng tất cả nỗ lực để bắt đầu câu chuyện, nghĩ đến đâu tôi viết xuống tất cả, dù chẳng biết nó sẽ về đâu. Vài năm trước đây, qua thời gian ngắn sống chung với hai người bạn gái, vài chú chuột và cây dương cầm không bao giờ được đụng đến, thế là tôi đã bắt đầu từ đó.

Tôi viết chẳng liên tục mà kéo dài lúc viết lúc không khoảng vài năm. Điều

đạn gửi đi và cứ bị trả về. Sau đó, cực chẳng đã, có lẽ vậy, tôi phải viết tới viết lui, sửa xuôi sửa ngược đến không còn tinh thần để nghĩ ngợi. Tôi hiểu rằng mình đã thay đổi câu chuyện khác hơn nhưng chưa chắc đã khác hơn. Tôi thích thú lèo lái câu chuyện qua các khía cạnh, kết cấu khác nhau. Đến độ vài đoạn vượt xa hẳn suy nghĩ của tôi lúc ban đầu. Tôi cũng chẳng hề biết là gì, tại sao. Đến lần cuối cùng, câu chuyện mới gần như bắt đầu thành hình. Tôi hiểu được một yếu tố cơ bản, kể chuyện cần phải có điều bí ẩn để thu hút sự theo dõi. Và khi hiểu được điều bí ẩn ấy từ đâu, sẽ giúp mình kể câu chuyện thêm lôi cuốn. Tôi nhận ra, chi tiết các chú chuột bị giết một cách tàn nhẫn cần được cắt xén, đoạn đề cập đến thuốc chuột chỉ cần nói sơ mà thôi. Khi viết xong đoạn kết, câu chuyện đối với tôi vẫn còn điều bí ẩn chưa giải quyết. Tuy nhiên, thế mà tốt hơn là cố gò ép vào một lối thoát vụng về.

Tôi ăn nhờ ở cậy nhà một người bạn cả tuần nay Công việc của tôi là chỉnh bài vở văn kiện (proofreading) cho một văn phòng luật sư vào ban đêm. Do đó tôi có gần cả một ngày tự do, nhưng lại không được hưởng trọn vẹn sự yên tĩnh. Nhà bên có ba đứa trẻ trong lứa tuổi ồn ào nhất thế giới, suốt ngày nghịch phá muốn vỡ chợ. Chúng hò hét như sắp giết nhau đến nơi. Buổi sáng thức dậy, tôi đi vắn vơ quanh nhà, lục lợi tủ lạnh, tủ thuốc, và soi gương, hoặc đặt chiếc đĩa vào trong máy, nhưng lại chẳng nghe bài nhạc nào. Đôi khi mở TV rồi lại đi lang thang sang các phòng khác. Được một lúc, tôi cảm tờ báo đến ngồi xuống salon bắt đầu tìm nhà. Nhà vừa ý rất nhiều nhưng chẳng vừa khả năng của tôi. Nhìn tới nhìn lui, cuối cùng tôi tìm được một nơi với lời rao thật thành khẩn.

"Hai thanh nữ độc thân cần thêm người bạn thứ ba. Nhà sạch sẽ, sáng sủa, an toàn. Sàn gỗ."

Tôi khoan ô quảng cáo này lại. Sau đó tôi gọi nhưng không ai bắt ống, đành nhấc lại máy, và đang nói nửa chừng thì người con gái cắt ngang. Nàng có giọng nói của một nữ diễn viên đóng vai quần chúng trên TV. Nàng bảo tôi phòng đã có người thuê, nhưng vào phút cuối cùng cô ấy đổi ý để dọn đến ở với kếp.

Chiều hôm ấy tôi đến xem nhà. Căn phòng ở tận tầng ba, tôi đứng dưới lầu chỗ mở nói vô máy cho người trong nhà ra đón. Mở cửa cho tôi là cô gái rất duyên dáng gợi cảm. Nàng đẹp như tổ nữ trong tranh, tóc đỏ, mắt xanh, và làn da trắng tuyệt mỹ điểm những chấm tàn nhang. Nhìn nàng như thiên thần chào đón ngay cửa Thiên Đường, tôi chợt nhớ câu hát của trẻ con mà ngày còn bé tôi thường nghe ngao /* ... linh hồn phải giữ linh hồn, đến khi gần chết được lên thiên đàng ... *+ (She looked like someone whose job, once you're dead, is to introduce you to God.). Tôi không thể tưởng tượng, một người xinh đẹp như nàng mà đặt lời rao ấy, đặc biệt là tìm bạn sống chung nhà. Nàng đưa tay cho tôi.

- Amanda phải không ? Mình là Faith.

Cầm tay nàng tôi tưởng mình được kéo ra khỏi chiếc xuồng đang bị đắm cách đây vài tuần trước. Tôi tự hiểu, cuộc sống mới có thể sẽ bắt đầu từ đây, từ người con gái này. Nếu tôi dàn xếp ổn thỏa thì mọi việc sẽ đổi khác và tốt đẹp hơn. Nàng bảo tôi bằng giọng thật nhiệt tình.

- Tự nhiên nhé, để mình đưa bồ đi xem chung quanh có vừa ý không.

Carla, cô bạn ở chung nhà xuất hiện và cả ba chúng tôi đi vòng căn nhà. Sạch sẽ và thoáng khí như đã quảng cáo khiến tôi không cần phải xem xét kỹ hơn. Đến căn phòng "tương lai" của mình, tôi cố đặt câu hỏi lấy lệ về các ổ cắm điện. Carla hỏi:

- Bồ dùng nhiều máy móc lắm hử ?

- Không, chỉ hỏi thế thôi. Có sẵn thì càng tốt.

Faith đồng tình.

- Đúng đó, có rất tiện. Nè, uống gì đi nhé ? Nước hay bia đây ?

- Nước được rồi người đẹp.

Tôi trả lời, cố từ chối lòng ham muốn của mình. Carla đưa tôi vào phòng khách và ra dấu chỉ tôi ngồi xuống chiếc salon to tướng đối diện vài chiếc ghế hoa hòe sắc sỡ loại dành cho đạo diễn, nằm lăn lóc trên tấm thảm màu xanh thật dày. Trong gian phòng này chỉ có một vật bất di bất dịch là cây dương cầm đặt ngay góc nhà, nằm im lìm như chiếc quan tài. Thấy tôi nhìn, Carla hỏi:

- Bồ có nhiều bàn ghế tủ giường không ?

Tôi khoát tay

- Không đâu.

Faith trở ra với ba chiếc ly, lát chanh nổi trên mặt nước sóng sánh, đá gõ vào ly leng keng nghe vui tai. Carla thăm dò hỏi tôi có bạn trai, có nhiều bạn bè, hoặc khách khứa đến thăm viếng thường xuyên. Tôi nhìn tấm tranh treo trên bức tường trước mặt, ba gã đàn ông ăn mặc tươm tất và người phụ nữ khoả thân trong buổi picnic. Bức tranh thật lạ. Tôi trả lời:

- Bạn trai của mình đi Châu Âu rồi.

Faith hít mũi và vuốt ve cánh tay.

- Đi một mình hử ?

- Anh ấy dự định ở lại một thời gian ... mình đi theo không tiện vì còn một số công việc ở đây ... Đành vậy, mỗi người một ngã. Anh ấy ra đi và mình dọn ở riêng.

- Mình từng trải qua chuyện này

Carla vừa dứt câu tôi quay nhìn nàng. Thật ra chúng tôi cha (?ng hề giống nhau, nhưng nếu phải miêu tả cả hai thì tôi có thể dựa vào bằng lái xe mà bảo rằng: tóc nâu, mắt nâu, cần mang kính. Sau đó chúng tôi bàn bạc về cách ăn uống, khẩu vị, giờ giấc mà mình từng bị rắc rối với bạn cùng phòng trước đây. Toàn những câu hỏi dễ bị gài, và tôi trả lời tương đối khôn khéo. Cứ bảo

rằng mình may mắn, nếu cần thì cứ nói thẳng với nhau. Đôi mắt tôi lướt trên chiếc dương cầm. Carla bắt được cái nhìn ấy

- Của mình đó. Bỏ biết đánh phải không ?

- Biết, nhưng xoàng thôi. Một tí Fur Elise, một tí boogie-woogie. Chắc bỏ chơi rất khá.

- Lẽ ra mình chuyên trị dương cầm mới phải (concert pianist). Mình chơi từ khi lên năm kia. Đó là điều cha mẹ mong muốn. Còn bỏ ? kể nghe coi.

Carla và Faith hướng về tôi chờ đợi.

- Mình không hiểu cha mẹ mong muốn ở mình điều gì.

Nói thế nhưng đầu óc tôi đang lẫn lộn suy nghĩ việc khác. Tôi cầm chiếc ly, lắc mấy cục đá. Carla nhìn xuống chân chiếc dương cầm, như nàng không thể nhìn thẳng vào phím đàn. Nàng buột miệng:

- Khi sự việc to tát trong đời gắn liền với mình, nếu không có nó khó hiểu rõ mình là ai.

Đầu óc tôi hiện ra hình ảnh cuốn phim trên TV. Tôi vừa trở tới khu cấp cứu của bệnh viện. Chiếc quạt nước đưa đầy hạt mưa nhịp nhàng trên mặt kính xe. Cánh tay phải của Billy bị tôi làm gãy. Tôi vòng qua ánh đèn pha trước đầu xe để mở cửa cho chàng, và đứng trân nhìn chàng nghiêng người đau đón bước vào trong. Tôi hiểu chàng hiện diện nơi ấy, mà như không. Tôi thờ

dài.

- Amen !

Carla liếc tôi và gật đầu nhẹ nhẹ. Đêm ấy ở sở về, tôi nhận được lời nhắn của Faith, căn phòng dành cho tôi, muốn đến khi nào tùy ý.

Tôi biết trên đời này có hạng đàn bà chỉ để cho đàn ông vui đùa trong chốc lát (there were women for whom men did their little dance), nhưng, trước khi quen biết Faith tôi chưa hề thấy lộ liễu trắng trợn như thế. Đàn ông mang đến cho nàng nhiều thứ, taxi, ăn uống, và ... cả thẻ tín dụng, và nàng biết tận dụng tối đa. Nàng có việc làm hảnh hoi, là xướng ngôn viên cho một đài truyền hình địa phương. Tuy nhiên, công việc này dường như chỉ để nhắc nhở mọi người về công trình tạo ra sắc đẹp của Thượng Đế.

Nơi tôi ở trước kia, chủ nhà vô tâm bất cần. Từ khi về ở chung với Faith, tôi lạc vào thế giới khác. Phòng tắm được sơn sửa từ trong ra ngoài. Cửa sổ đều có màn giăng trướng rũ. Nơi tôi ở trước kia, nếu mở miệng than với chủ nhà về các chú chuột dưới bồn rửa mặt, hoặc tiếng kêu chít chít về đêm, thì sẽ bị hỏi một cách hảnh học, "nói với tui làm gì, nhìn mặt tui bộ sát sinh lắm sao?" (he would have asked what you thought he looked like, an exterminator ?). Ở đây lại khác. Wayne, con ông chủ nhà hứa sẽ đến xem chúng tôi cần gì. Vài hôm sau, từ cửa sổ phòng mình tôi thấy hắn bước vào căn lầu. Hắn mang theo một túi giấy, cuộn phần trên miệng túi và cắn chặt giữa răng khi hai tay bận nhét áo vào quần. Khi ra mở cửa cho hắn, tôi liếc nhìn mình qua tấm gương, và chợt nhớ lời mẹ thường bảo "con rất xinh, nhưng lại phí của trời chẳng biết tô điểm." Gặp tôi hắn thở hắt, truyền tín hiệu của lòng bất

mãn khi người ra mở cửa không phải là Faith, trong chiếc áo ngủ đăng ten màu đen kêu gọi. Hấn bảo:

- Nghe các cô hoảng lên vì sợ chuột.

Hấn đứng ngay ngưỡng cửa, tung chiếc túi từ tay này sang tay kia, đôi mắt đảo khắp gian phòng. Mối dưới lún phún vài sợi râu, cho người khác có cảm tưởng chuông điện thoại reo vang giữa lúc hấn đang cạo mặt. Tôi trề môi.

- Còn lâu mới hoảng ! Diệt dư sức, tại có anh ở đây đó chứ ...

Tôi chưa dứt câu thì cửa phòng Faith bật mở. Nàng chào khách, nhưng đứng yên không bước tới. Nàng tựa người vào khung cửa, tay khoanh trước ngực. Từ phía bên này gian phòng tôi vẫn thấy xương cổ nàng nhô ra. Chiếc áo thun rộng, một vạt bị hất lên. Nàng nói:

- Phải diệt ngay Chẳng đùa đâu, tôi nghe kêu nhức tai.

Wayne đứng yên gật gù. Faith bước đến, chỉ vào chiếc túi.

- Gì đây ? Cho tụi em hở ?

Dấu răng của Wayne còn nằm trên miệng túi. Hấn mở chiếc túi, lôi ra một hộp nhỏ, khoe khoang.

- Thần dược này nhé, trị được mấy căn rồi.

- Gớm ! chuột thành tinh đột nhập nhà anh hờ ?

Tôi thốt lên, và câu hỏi của mình chết ngay tại chỗ. Vừa lúc tôi thò tay cầm chiếc hộp, Faith quàng tay Wayne nói cảm ơn. Tôi hiểu được động tác ấy, thế nào là vuốt ve người đàn ông khi họ chưa chịu chủ động tấn công mình.

Vài hôm sau ba đưa tôi cùng ở trong phòng tắm, bàn cãi về nạn chuột. Carla mở vòi nước chảy thật nhẹ để có thể nghe câu chuyện rõ ràng. Tôi vừa sấy tóc vừa nói:

- Thuốc chuột chậm lắm, lại tàn nhẫn nữa.

Tôi mở máy sấy, rồi lại tắt để nói tiếp.

- Nè, biết hiệu quả của nó như thế nào không ? sẽ làm cho lũ chuột chết vì khát.

Faith quần người trong chiếc khăn tắm, đứng một chân, chân kia chống lên bồn tắm để cạo lông chân. Đôi chân dài của nàng thật mịn màng, khó biết được bàn cạo vừa lướt qua. Tôi cúi người táy máy mò mẫm chân lông của mình. Giọng Carla vang sau tấm màn:

- Mình đặt bẫy đi. Amanda chống thuốc chuột thì phải lo chuyện này

Từ hôm về đây tôi xem Carla như người chị mà tôi chưa bao giờ có được. Faith phản đối:

- Thôi đừng. Thức dậy nhìn mấy con chuột cống đầy chết phát tởm.

Tôi cãi lại dù biết chắc không ai hưởng ứng cách dùng bầy.

- Ai biết phải chuột cống hay không ?

- Cũng đâu chắc không phải là chuột cống ?

- Thuộc chuột vậy.

Carla vừa nói vừa kéo tấm màn qua bên và mắt chúng tôi nhìn nhau trong gương. Nàng từng là tay điêu kinh, và vẫn giữ được thân hình nở nang dẻo dai.

- Chắc chắn có cách khác để diệt nó.

Tôi quơ máy sấy tóc về phía nàng.

- Nếu bộ động lòng không muốn nhìn nó cắn xé nhau đến chết thì tìm cách khác đi.

- Động lòng ?

Faith lẩm bẩm. Nàng như vừa nhắm mắt vừa cạo, bàn tay cầm con dao vuốt dài xuống chân một đường ngọt sót khiến tôi rợn ớn. Carla vẫn chưa chịu thay quần áo, chống tay lên sườn, đe tôi:

- Amanda, cách nào thì cũng không hết hần đâu.
- Mình đâu có bảo là hết hần, mình chỉ bảo nên nghĩ đủ mọi cách xem.
- Thôi đi ! ở đó mà nói hay. Billy trở về đây phút trước thì phút sau bỏ vọt theo mất tiêu rồi.

Đây là câu nói oan ức duy nhất của Carla từ khi tôi về đây trên chiếc taxi với chút gia tài nhỏ mọn nhét bừa trong vài túi xách đi chợ. Cạnh tôi, Faith đổi chân thả xuống bồn tắm. Bất ngờ chiếc khăn trơn tuột ra ngoài, tôi bắt ngay tại chỗ lớp cỏ nhưng mình được tia gọn gàng chớp qua trong nửa cái nháy mắt. Điều mà chúng tôi chưa bao giờ biết đến, và cũng chẳng hề muốn tìm hiểu về nhau. Trên đồi cao suối ẩm, cho dù đám tơ tình mát rượi ấy được nhổ sạch cách mấy cũng chưa hẳn đã bứt hết gốc rễ vướng vít từ dây oan nghiệt đời đời kiếp kiếp nơi vườn Eden từ nghìn năm xa xôi.

- Bò biết, Billy ... chuyện này ...

Faith dậm chân.

- Trời ơi, Mandy à, quên phút tên ấy đi.

Nàng vuốt tay tôi, bàn tay rợn lạnh.

- Nè, anh chàng dưới lầu được không ? Dễ thương đó nghe !

- Đừng khùng ! chàng nào?

Tôi làm bộ hỏi, nhưng biết chắc Faith muốn ám chỉ anh chàng luật sư dưới lầu. Chúng tôi gặp nhau tại quán café đầu phố vài hôm trước, rồi cùng thả bộ về nhà. Tán vớ vẩn về jazz và football. Tôi cười tủm tỉm, lắc nhẹ mái tóc.

- Anh chàng dưới lầu? Trật lắc.

- Amanda ! ngày còn bé, nếu con chó của bồ lăn đùng ra chết bất đắc kỳ tử, bộ cha mẹ bồ không dắt bồ ra tiệm mang một con khác về hờ ?

- Faith ! Billy chưa chết mà.

Carla quát to. Và trong nửa giây phút tôi chợt nhận ra dường như Carla rõ được những điều mà tôi không hề hay, không hề biết. Faith, nhíp con dao cạo trong bồn nước.

- Biết đâu. Chưa chết thì cũng khai tử quách cho rồi. Máy tháng nay có tin tức gì về hẩn đâu.

- Sao biết ? bộ lục thư của mình hờ ?

- Có không ? Nhận được tin hẩn không ?

- Đẹp đi!

Faith tự thú.

- Hôm nọ mình tình cờ gặp hấn. Sau khi nói chuyện một lúc mình mời hấn đi ăn tối.

Tôi tròn trĩnh mắt:

- Bỏ hẹn hò với Billy ?

Sao không ? Họ gặp nhau tại một club nào đó. Tán dóc bên quầy rượu, dẩu son trên răng nàg, cánh tay chàng còn bó bột.

- Nói gì kỳ, hẹn hò gì mà hẹn hò khi hấn đang ở tận đâu đâu bên Châu Âu.

Faith đưa mắt liếc tôi, cái nhìn làm tôi phải xiết áo choàng của mình chặt hơn.

- Trời ạ, mình đụng độ Clark. Anh chàng dưới lầu, gặp nhau ngay thùng thư

Tôi giận dỗi.

- Faith, nếu thích ai... có ngon thì nói thẳng đi, cần chi phải quann co?

- Nói gì ? Trời đất ời, Mandy à, mình nói rồi đó. Mình để ý anh ấy dùm cho bồ mà. Mandy !

Faith chờ đợi cái nhìn của tôi. Đôi mắt màu rong rêu, xanh như cây cỏ trong truyện vẽ nhi đồng. (Her eyes were the color of moss, of sea-washed glass, of the woods in children s books.)

- Bỏ nghỉ ... đẹp là được hết tất cả hờ ? Tin mình đi, không phải đâu.

Carla nạt ngang.

- Đủ rồi mấy mẹ !

Faith quay lại:

- Gì ?

- Chẳng gì cả.

Qua tấm gương, Carl đang bôi dầu lên cánh tay, cách vuốt ve dịu dàng của cô y tá. Faith lau chân cho khô, đoạn đứng thẳng và bẻ người. Hai tay giang ra như đôi cánh. Nàng bảo:

- Đừng ai đi đâu nhé !

Nói dứt câu thì Faith biến mất. Sau vài giây im lặng, tiếng dương cầm nổi lên, vừa ngọt ngào, vừa điệu vợ. Faith hồi vọng rả:

- Nghe nè, phải Chopin không ?

- Mình thích dạ khúc (nocturne) này

Carla lên tiếng, mặt lầm lỳ chẳng cảm giác. Nàng bỏ vào phòng, nghe nhạc.

Đôi lúc đi ngang phòng Carla vào ban đêm tôi bắt gặp nàng đang chăm chú xem tờ nhạc lý trên giường. Điều này làm tôi nhớ đến cha mình. Sau khi bỏ thuốc, cha thường ngồi bên bàn giấy tay cầm điệu xì gà chưa đốt.

Chợt Faith xuất hiện trong chiếc áo đầm đen đính cườm, đứng bên khung cửa, giữa tiếng nhạc bèn bồng quanh nàng như mây khói. Ước chi tôi có thể nói, sự thêm thuồng ganh tị của mình chẳng bằng một góc khi khó chịu thấy người khác biết nói tiếng Hoa hoặc thông thái về vật lý. Ước chi tôi có thể mở miệng bảo đảm rằng tên đàn ông nào yêu thích tôi vì hình dáng như thế, mãi mãi chẳng bao giờ là người trong mộng của tôi. Tôi xít xoa.

- Đẹp quá hà. Đi trượt băng hở ?

Carla phụ họa.

- Oh lala, không thể tưởng tượng. Bao nhiêu vậy Faith ?

- Đâu có mùa, mượn đỡ thôi mà.

Đến khi quen biết Faith tôi mới biết được một điều, mặc quần áo chán rồi mang trả lại tiệm. Có lần, nàng bảo "cứ tưởng tượng như thư viện vậy đi, thế phải dễ dàng không chừng ?" Carla hỏi với vẻ:

- Còn Clark thì sao? Mời hắn đến ăn tối hở ?

Clark đến vào tối thứ bảy Tôi chỉ bày một món duy nhất, spanakopita. Carla nhận phần trộn rau (Mondrian salad), và Faith đi lấy chiếc bánh ở tiệm ngay

góc phố. Thật ra chiếc bánh là do chủ tiệm biếu không. Ai đó đã đặt và chẳng đến lấy, trên còn hàng chữ chạy ngang WAY TO GO, MARIE! Clark xuất hiện áo quần bảnh bao, cổ thắt cà vạt chỉnh tề, còn cầm theo chai champagne và chiếc lồng sắt. Chàng bảo:

- Hôm nọ nghe Faith than thở mấy con chuột ... Các cô có thể dùng chiếc bẫy này Diệt được nó mà khỏi tội sát sinh.

Faith gật đầu.

- Được đó.

Tôi cúi nhìn chiếc lồng.

- Bắt nó được, rồi làm sao nữa?

- Thì mang đến nơi nào thả nó đi.

Tôi cự:

- Clark, mình ở ngay trong thành phố. Biết thả nó đi đâu bây giờ.

Faith đặt một tay lên vai tôi.

- Amandà, chuột thích sống trong thành phố. Có nghe qua /* chuột thành phố *+ chưa chưa ? Thiếu gì nơi cho nó ở.

Clark chỉ dẫn Faith cách đặt bầy Họ như một lát đậu tán nhuyễn (a hunk of peanut butter) và đặt tận trong cùng chiếc tủ trữ thức ăn. Tôi khui champagne và rót cho mọi người. Faith dắt Clark xem quanh căn nhà. Carla và tôi tay cầm ly rượu lẻo đẻo theo sau. Sau bữa ăn tối, cả bọn ngồi thừ bên chiếc bàn, lột nhãn hiệu ra khỏi mấy chai rượu hoặc nghịch sập đèn cầy. Clark dùng dây kẽm cột trên miệng chai champagne chế ra chiếc ghế nhỏ nhỏ. Chàng giờ lên cao:

- Nè !

Faith xếp chiếc khăn ăn lại vài lớp đến khi biến thành con thiên nga, một góc khăn vênh lên như cái đuôi, đoạn khoe.

- Nhìn đây !

Carla đặt tay lên môi, huýt mạnh tiếng sáo thật to, nàng nheo mắt.

- Ai làm được khen hay

Faith hát hàm với tôi.

- Mandy, trở tài đi cung !

Tôi nhìn bọn họ, hai người con gái mà tôi sống chung mấy tháng nay Họ chẳng hiểu rõ về con người tôi, và họ chỉ là những người xa lạ để tôi thổ lộ. Tôi nói chậm rãi:

- Khi còn bé, có lần mình được giải quán quân về yoyo.

Tôi chẳng biết lời láo lếu ấy xuất phát từ đâu.

- Chưa bao giờ bỏ nói chuyện này cả.

- Xời, chuyện nhỏ thôi mà. Còn nhiều điều mình chưa nói, đâu phải chỉ chuyện này mà thôi.

Và tôi tuân một tràng. "Ta còn biết chế mực từ trái pyracantha berries, và có bí quyết làm vỏ bánh nướng. Chưa hết đâu, tối lỡ đi lạc hỏi ta nè ..." Tôi có cảm giác họ nhìn tôi cười nửa miệng, hồ nghi lẫn lộn. Tôi tỉnh bơ như phà:

- Không tin hử ? Ta từng khiêng một tên đến nhà thương. Tí nữa cho vào nhà xác.

Faith cười thích thú.

- Mai một mình lạc lên hoang đảo sẽ kéo bò theo cho có bầu bạn.

Carla khều tôi.

- Bị tai nạn hử ?

Thật sự, tôi không cố tình lục lọi tìm tòi ra chiếc vòng của người đàn bà khác nằm lẫn lóc trên tấm thảm bên cạnh bàn ngủ của mình. Tôi cũng chẳng chủ tâm nghe ngóng chuyện riêng tư của người, cho đến một đêm khi cả tôi

và Billy cùng say khướt. Đêm ấy Billy biến câu chuyện trở nên gay cấn hơn. Đầu tiên chàng đôi chối quanh cò, rồi sau đó thú nhận tất cả. Tôi không cố tình gây ra lỗi lầm đã phạm, nhưng tôi cứ tin tưởng chàng sẽ chẳng thể nào đánh trả lại tôi. Sau khi bị tôi tung một chưởng, chàng đưa tay ra đỡ. Tôi nổi điên, đẩy chàng ra xa. Chừng như chưa hả giận, tôi nhào đến, chụp cánh tay chàng kéo mạnh, và vịn bằng tất cả sức điên rồ của mình lúc ấy. Tôi trả lời Carla:

- Có lẽ do lỗi lầm hơn là tai nạn.

Carla gật gù. Câu trả lời của tôi dường như đủ thỏa mãn nàng. Sau đó câu chuyện được lái qua hướng khác. Chúng tôi kéo nhau sang phòng khách, quây quần bên chiếc bánh của Mary. Chẳng cần biết ước mơ thầm kín của cô là gì, công việc làm, gia đình, hoặc chồng con, chúng tôi đều mong mỏi cho cô gặp được mọi điều tốt đẹp. Và lần đầu tiên kể từ hôm tôi dọn vào căn nhà này, không ra dấu báo hiệu chi cả, Carla bước đến chiếc dương cầm. Khi đến gần, nàng đưa tay lướt nhẹ phím đàn, đoạn ngồi xuống mở nắp. Thử người một lúc, nàng bảo:

- Cảm giác lạ lùng ghê

Các ngón tay run run, nàng như quên hẳn sự hiện diện của chúng tôi. Nàng bắt đầu dạo đàn, bài nhạc mà tôi chưa hề nghe qua bao giờ. Một đoạn tha thiết nhức nhối, chẳng nhiều âm hưởng, chỉ vài nhịp đơn sơ phớt như làn gió man mác giữa không gian vắng lặng đủ làm chùn cung phím. Chút tài mọn của bạn, chút phần thưởng vô vàn quý giá ấy đủ làm tôi ngã quỵ chơi vơi, tưởng như mình vừa tìm lại được một cung trầm đã mất đi. Một cung trầm

vừa tìm được, lại mất đi. Mất đi và tìm được, cả trăm ngàn lần như thế. (She began to play, finally, a piece of music I had never heard before. It was an achingly delicate song, not so much music as air, silence outlined by a few notes. It struck me then Carla had a gift that had brought her pain simply because it was not a bigger gift, and in my woozy, naked state I felt I had found a key - a key I have found again and lost, found and lost, a hundred times since.)

Chúng tôi ngồi yên lặng, suy tư nghe tiếng đàn của Carla. Nơi chiếc tủ trữ thức ăn ngoài kia tôi nghe tiếng bầy động mạnh. Có lẽ một chú chuột vừa sập bẫy, chú còn sống nhả răng hằn vậy Nhiệm vụ sắp đến của chúng tôi là tìm một nơi an toàn, hiểu khách ... để gửi chú chuột nhà ta đến đó.

Nguồn: hanoicorner

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003